

Arrest

nr. 122.722 van 18 april 2014
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 april 2014 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen, met name om de reeds hangende vordering tot schorsing zo snel mogelijk te behandelen, van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 november 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2014 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 april 2014 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DANNEELS, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 7 augustus 2000 een asielaanvraag in en dit onder de naam A. N., van Azerbeidzjaanse nationaliteit. Deze asielaanvraag wordt op 13 mei 2004 afgesloten met een

bevestigende beslissing van weigering van verblijf van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.2. Bij schrijven gedateerd op 17 september 2003 dient verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van toenmalig artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

1.3. Op 18 oktober 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij verzoekster en haar zoon in beginsel mogen worden gemachtigd tot een tijdelijk verblijf in België, voor de duur van 12 maanden. De inschrijving in het vreemdelingenregister wordt evenwel afhankelijk gemaakt van de voorlegging van een identiteitsdocument of paspoort.

1.4. Op 26 januari 2009 wordt beslist om over te gaan tot een tijdelijke inschrijving in het vreemdelingenregister met als voorwaarde voor een verlenging het voorleggen voor een paspoort. Hiertoe wordt overgegaan op grond van de vastgestelde quasi onmogelijkheid voor Azeri's van Armeense afkomst om een identiteitsdocument te verkrijgen via de ambassade van Azerbeidzjan en de vaststelling dat verzoekster in het kader van haar asielaanvraag een bewijs van verlies van paspoort voorlegde evenals een geboortakte van haar overleden zoon.

1.5. Bij schrijven gedateerd op 14 december 2009 maakt verzoekster haar ware identiteit bekend, met name N. M. afkomstig uit Rusland. Zij voegt ter staving onder meer een kopie van haar voormalig USSR paspoort.

1.6. De verblijfsmachtiging van verzoekster en haar zoon wordt op verschillende tijdstippen verlengd in afwachting van een lopend fraudeonderzoek.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 21 november 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 5 februari 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie Sofie Roels, attaché (1) (2) wordt aan [...], geboren te Kazachstan op [...], nationaliteit Rusland gekend onder de identiteit [...] te noemen, geboren te Kirovabad op [...], en welke verklaart van Azerbeidzjan nationaliteit te zijn, het bevel gegeven om ten laatste op (datum vermelden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Art 13 §3, 3° van de wet van 15.12.1980 De minister of zijn gemachtigde kan een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

De betrokken vreemdeling heeft op 07.08.00 onder de identiteit [A. N.] geboren op 09.05.67 te Kirovabad (Azerbeidzjan) van Azerische nationaliteit samen met haar zoon [M. S.] asiel aangevraagd. Ze verklaarde van Armeense origine te zijn maar geboren en getogen in Azerbeidzjan. Ze huwde en verhuisde naar Georgië. Haar man werd in Georgië vermoord en ze trok terug naar Azerbeidzjan waar ze opnieuw huwde, deze keer met een Armeen. Na de dood van haar tweede man kreeg ze problemen met de burens en familie omwille van haar etnie. Ze werd opgepakt en naar een kamp gebracht waar een van haar twee zonen overleed. Ze werd vrijgekocht uit het kamp door haar schoonfamilie uit haar eerste huwelijk. Ze keerde terug naar Georgië maar na een vergeldingsactie van de slachtoffers van haar eerste man vluchtte ze naar België.

De dienst vreemdelingenzaken (DVZ) heeft haar asielaanvraag op 30.01.01 onontvankelijk verklaard. Op 14.05.2004 volgde een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat Generaal voor vluchtelingen en staatlozen (CGVS). In tussentijd had mevrouw op 17.09.03 een

aanvraag tot machtiging tot een verblijf van langer dan drie maand in het Rijk ingediend overeenkomstig het toenmalige artikel 9,3° van de wet van 15.12.1980. Ze baseerde deze aanvraag op haar lange asielprocedure van meer dan drie jaar met een schoolgaand kind, op hun integratie en de onmogelijkheid om terug te keren naar haar land van herkomst om een aanvraag tot machtiging via de diplomatieke post in te dienen.

Op 18.10.2006 werd haar een tijdelijk verblijf toegestaan omwille van de lange asielprocedure maar voor inschrijving moest ze wel een geldig internationaal paspoort voorleggen. Mevrouw kon geen Azerisch paspoort bekomen. De DVZ heeft voor haar zelfs contact opgenomen met de consul van Azerbeidzjan maar ook dat gaf geen resultaat. Er werd haar geen paspoort afgeleverd. Uiteindelijk wordt haar op 26.01.2009 bij uitzondering de inschrijving toegestaan op basis van het attest van verlies van paspoort dat werd voorgelegd bij de asielaanvraag. Ze krijgt haar eerste A kaart op 08.04.09.

Op 14.12.09 dient zij een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfsrecht voor onbepaalde duur. Zij stelt hierbij dat haar werkelijke identiteit [M., N.] is geboren te Karaganda in Kazachstan op 09.05.1967 en van Russische nationaliteit. Dit wordt ondersteund met een verlopen USSR paspoort, een niet gelegaliseerde geboorteakte en niet gelegaliseerde huwelijksakte. Zij stelde slecht geadviseerd te zijn bij aankomst en uit schrik teruggestuurd te worden naar Rusland en uit schrik dat de maffia haar zou vinden in België een valse identiteit te hebben aangenomen.

Het asielaanvraag van mevrouw waarin zij verklaarde Azerische van Armeense etnie te zijn en als gevolg daarvan problemen te hebben gekend in Azerbeidzjan valt door voorlegging van deze documenten volledig in het water. Uit haar geboorteakte blijkt dat haar meisjesnaam [S.] is, wat noch als een Azerische noch als een Armeense naam klinkt. Ze is ook niet in Azerbeidzjan geboren maar in Kazachstan. Ze verklaarde met [M. M.] gehuwd te zijn in 1984, uit de niet gelegaliseerde huwelijksakte blijkt dat ze gehuwd zijn in 1989. Ze verklaarde dat haar man vermoord werd in Kutaisi, Georgië terwijl uit de niet gelegaliseerde overlijdensakte blijkt dat hij gestorven is in Kazachstan. Met andere woorden was de asielaanvraag frauduleus. Door haar valse verklaringen werden de asielinstanties op het verkeerde been gezet bij de boordeling van de vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Zo werd de vrees niet in functie van Rusland onderzocht.

Had mevrouw van bij aanvang de waarheid verteld met betrekking tot haar identiteit, herkomst en reden van vertrek had de asielprocedure niet zo lang hoeven te duren. Ze heeft met andere woorden zelf de hand gehad in de lange duur van de asielprocedure. Mevrouw werd geregulariseerd wegens de lange asielprocedure. De reden voor de regularisatie komt met andere woorden te vervallen. De integratie en de scolariteit van haar kind, elementen die mevrouw verder ook had aangehaald in haar regularisatieaanvraag zijn, hoewel reëel, een rechtsreeks gevolg van de gepleegde fraude en komen dus evengoed te vervallen. De uitleg die mevrouw geeft voor het gebruik van de valse identiteit is geen afdoende rechtvaardiging voor de gepleegde fraude. Mevrouw heeft op geen enkel moment tijdens haar procedure de migratiediensten op de hoogte gebracht van haar werkelijke identiteit. Wel in tegendeel heeft de DVZ uitzonderlijke inspanningen gedaan om mevrouw te accommoderen in het bekomen van een identiteitsdocument en heeft zij dit zich allemaal laten welgevalen. Ze heeft pas haar werkelijke identiteit vrijgegeven in de hoop om een verblijfsrecht van onbeperkte duur te kunnen verkrijgen. Dan nog heeft het tot 2012 geduurd eer ze die nieuwe identiteit aantoonde met een geldig internationaal paspoort. Dit gedrag getuigt van weinig goede wil ten overstaan van de Belgische overheid. Gezien het vast staat dat mevrouw fraude heeft gepleegd bij haar asiel- en regularisatie aanvraag door haar werkelijke identiteit en nationaliteit te verzwijgen en een verzonnen asielaanvraag te verklaren werden de Belgische migratie- en asielinstanties op beslissende wijze misleid. Als een gevolg wordt overeenkomstig bovengenoemd wetsartikel en het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' het verblijfsrecht ingetrokken. Het verblijfsdocument dient te worden ingehouden."

Dit is de bestreden beslissing.

1.8. Op 3 maart 2014 stelt verzoekster een gewone vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in tegen de in punt 1.7. vermelde beslissing.

1.9. Op 14 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot oplegging van een inreisverbod.

2. Het van rechtswege schorsend effect van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen

2.1. Artikel 39/85, eerste en derde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend tegen deze maatregel en op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingverzoek zo snel mogelijk behandelt.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing worden samen behandeld en afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen.

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de Raad zich niet heeft uitgesproken binnen de in het tweede lid bedoelde 72 uur of indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de inhoud van de in dit artikel bedoelde vordering, de wijze waarop ze moet worden ingediend en de procedure.”

2.2 Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent wordt, dan kan zij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de Vreemdelingenwet.

2.3. *In casu* is verzoekster sinds 14 april 2014 van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen, in de zin van een versnelde behandeling van het hangende schorsingsberoep, is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Voorwerp van huidige vordering

Huidige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen strekt ertoe het bij de Raad hangend schorsingsberoep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 november 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zo snel mogelijk en in uiterst dringende noodzakelijkheid te behandelen. Deze vordering is aldus gesteund op artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig het tweede lid van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing samen behandeld.

3.2. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV bepaalt dat, indien een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend en een schorsingsverzoek hangende is, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing

een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat in het kader van huidige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.3. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV bepaalt dat, indien een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend en een schorsingsverzoek hangende is, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is er verder op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk - en op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablère/België, § 35).

3.3.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

In casu is verzoekster van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Het uiterst dringend karakter wordt ook niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.4.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.4.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december

2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.4.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9bis, 13, § 3, 3°, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van het vertrouwensbeginsel en van het rechtzekerheidsbeginsel.

Zij licht het middel als volgt toe:

“Schending van de aangevoerde bepalingen omdat in de bestreden beslissing niet blijkt dat de beweerde fraude de doorslaggevende reden was tot toekenning van de verblijfsvergunning.

Het bestreden Bevel het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd in toepassing van artikel 13 §3, 3° Vw. zeggende dat verzoekster valse of misleidende informatie heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

De bestreden beslissing wijst er terecht op dat verzoekster zich ter gelegenheid van de asielaanvraag op 7 augustus 2000 heeft geïdentificeerd als mevrouw [N. A.] geboren op 09.05.67 te KIROVABAD van Azerische nationaliteit.

De bestreden beslissing wijst erop dat verzoekster deze onjuiste identiteit lange tijd heeft volgehouden,

totdat zij op 14 december 2009 een aanvraag indient waarin zij meedeelt welke haar werkelijke identiteit is.

De bestreden beslissing overweegt: [...]

Artikel 13 Vw. bepaalt: [...]

Verzoekster erkent dat zij een onjuiste identiteit heeft aangenomen ter gelegenheid van haar asielaanvraag en deze foute identiteit aanvankelijk heeft volgehouden. Verzoekster had daarvoor weliswaar ernstige redenen zoals uiteengezet in de aanvraag.

Artikel 13 §3 3° Vw. stelt echter als bijkomende voorwaarde dat de onjuiste informatie (i.c. verkeerde identiteitsgegevens), van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 blijkt dat er een duidelijk oorzakelijk verband dient te bestaan tussen enerzijds de valse of misleidende informatie en anderzijds de toekenning van de machtiging, aangezien enkele gegevens op grond waarvan de oorspronkelijk genomen beslissing wezenlijk kan worden betwist aan de basis zullen liggen van de toepassing van dit motief (zie RvV 12 maart 2008, nr. 8586).

Verwerende partij voert in eerste instantie aan dat de verblijfsmachtiging werd toegekend op grond van de lange asielprocedure terwijl de asielprocedure uitgerekend vertraagt werd door de verkeerde identiteitsgegevens die verzoekster had meegedeeld.

Eigenlijk blijkt nergens uit het dossier dat de asielprocedure langer heeft geduurd omdat verzoekster een foute identiteit had meegedeeld. Net zo goed zou door de foute identiteit gemakkelijker het asielrelaas weerlegd kunnen worden omdat de verklaring tegenstrijdig, niet-coherent of ongeloofwaardig voorkwam. Het asielrelaas werd trouwens effectief op 30.01.2001 door het DVZ reeds onontvankelijk verklaard en op 17 september 2003 volgde een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het CGVS.

Hoedanook, in tegenstelling tót hetgeen wordt aangehaald in het bestreden Bevel, blijkt nergens dat de verblijfsmachtiging effectief zou zijn toegekend omwille van de lange asielprocedure. Zoals in de bestreden beslissing trouwens werd aangehaald, werd door verzoekster ook haar integratie, relatie met een Belgische man en de school/integratie van haar minderjarige zoon aangevoerd.

Verwerende partij kan niet aantonen dat de verblijfskaart zou zij toegestaan enkel omwille van de lange asielprocedure, hetgeen nochtans vereist is opdat het Bevel om deze grond wettig zou zijn. Er kan mutadis mutandis verwijzen worden naar een eerder arrest van Uw Raad in een gelijkaardige zaak (RvV nr. 78 376, 29 maart 2012):

"De regularisatieaanvraag van 22 april 2004 bevatte, naast de lange asielprocedure, dus nog andere argumenten die verzoeker had ingeroepen om de regularisatie van zijn verblijfstoestand te verkrijgen (...). Uit geen enkel gegeven blijkt dat enkel de langdurige asielprocedure van doorslaggevende aard was om de regularisatie toe te kennen (...).

Uit niets blijkt immers dat de medische toestand van verzoekers moeder geen aanleiding heeft gegeven tót regularisatie (...).

De Raad stelt aldus vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie -en asielbeleid er niet in slaagt het causaal verband tussen de gepleegde fraude en de beslissing tót regularisatie aan te tonen

Uw Raad wijst hiermee ondubbelzinnig op de bewijslast in hoofde van verwerende partij, die moet aantonen dat de aangevoerde fraude ook effectief doorslaggevend was in het concrete dossier.

Verwerende partij laat echter reeds het tegendeel uitschijnen waar zij zelf ook verwijst naar de andere elementen in de aanvraag:

"De integratie en de scholariteit van haar kind, elementen die mevrouw verder ook had aangehaald in haar regularisatieaanvraag, zijn hoewel reëel, een rechtstreeks gevolg van de gepleegde fraude en komen dus evengoed te vervallen".

Hiermee bevestigt verwerende partij dat de machtiging tot verblijf net zo goed verantwoord was door de integratie van verzoeker en de scolariteit van haar (destijds) minderjarige zoon.

De bestreden beslissing kan echter niet overtuigend aantonen dat de integratie van verzoekster en de scolariteit van haar minderjarige zoon, het rechtstreeks gevolg zijn van de aangevoerde fraude.

Er is sprake van een "rechtstreeks gevolg" indien zonder deze oorzaak (de integratie van verzoekster en/of de scolariteit van de minderjarige zoon, zich niet zou hebben voorgedaan.

Kortom, er dient zich de vraag gesteld te worden indien de integratie en scolariteit van de minderjarige zoon, zich niet zou hebben voorgedaan. Met andere woorden mocht verzoekster een asielaanvraag hebben ingediend gebruikmakend van haar correcte identiteitsgegevens.

Deze logica wordt in het bestreden Bevel op geen enkele wijze waarschijnlijk gemaakt, en lijkt ook helemaal niet vanzelfsprekend. Zowel de integratie als de scolariteit van de minderjarige zoon, hangen samen met zijn aanwezigheid in het Rijk en de persoonlijke motivatie van betrokkenen. Dit heeft op zich niets te maken met hun identiteitsgegevens.

Uit niets blijkt dat verzoekster zich minder zou geïntegreerd hebben, mocht zij zich dadelijk geïdentificeerd hebben met haar correcte identiteit kenbaar hebben gemaakt. Evenmin wordt aangetoond dat de scolariteit van de minderjarige zoon minder gunstig zou zijn verlopen.

Het is ook helemaal niet aangetoond dat de asielprocedure hierdoor minder lang zou hebben geduurd, maar evenmin wordt aangetoond dat een minder lange asielprocedure (in de veronderstelling dat een juiste identiteit had geleid tot een vluggere beslissing), een ongunstige invloed zou hebben gehad op de integratie of scolariteit. Er is ook helemaal niet aangetoond dat de preciaire verblijfstitel, verbonden aan een asielprocedure, de oorzaak is van de integratie of scolariteit van de minderjarige zoon.

Als minderjarige is het helemaal niet vereist dat men verblijfsgerechtigd is om naar school te kunnen (lees: moeten) gaan. Meer nog. Destijds was een preciaire verblijfstitel ook helemaal niet vereist voor een meerderjarige om opleidingen of Nederlandse lessen te volgen.

Het ontbreken van dit "rechtstreeks gevolg" blijkt trouwens uit het dossier zelf. Verzoekster ontving op 15 mei 2004 een bevestigende beslissing tot weigering verblijf van het CGVS, hetgeen een einde stelde aan haar preciaire verblijfstitel, terwijl de verblijfsmachtiging pas werd toegestaan op 18 oktober 2006. Verzoekster was op dit moment reeds meer dan 2 jaar zonder enige verblijfstitel, hetgeen verwerende partij er niet van heeft weerhouden de integratie en scolariteit in aanmerking te nemen om een (voorlopige) verblijfstitel toe te staan. Het bevestigt ook dat deze integratie en scolariteit van de minderjarige zoon niet het rechtstreeks gevolg was van de asielprocedure, laat staan van de valse identiteit.

Volledigheidshalve wijst verzoekster erop dat zij ook haar relatie met een Belgische man (gezincel beschermd in toepassing van artikel 8 EVRM) had aangevoerd als reden voor de verblijfsmachtiging. Dit argument wordt in het bestreden Bevel niet aangehaald, terwijl het evenmin uitgesloten is dat dit element de toegekende verblijfsmachtiging heeft uitgelokt. Zoals Uw Raad eerder reeds heeft beslist, komt het toe aan verwerende partij die zich wenst te beroepen op artikel 13, §3, 3° Vw. het bewijs te leveren dat geen andere elementen de beslissing hebben verantwoord (zie RvV nr. 78 376, 29 maart 2012; zie ook RvV nr. 110 115, 19 september 2013).

Tweede onderdeel: schending van het aangevoerde middel doordat de bestreden beslissing nalaat te motiveren/af te wegen waarom geen rekening wordt gehouden met de actuele situatie van verzoekster en de gerechtvaardigde verwachting.

Verzoekster diende op 14 december 2009 een aanvraag in tot verblijfsmachtiging. Hierin werd melding gemaakt van de correcte identiteitsgegevens van verzoekster, werd tevens door haar uitgelegd waarom zij deze keuze had gemaakt, en werd tegelijk haar actuele toestand en die van haar zoon beschreven.

In de aanvraag wordt gewezen op de duurzame lokale verankering van verzoekster, waarbij aangevoerd en gestaafd werd dat:

- Verzoekster in de periode van 2002 tot 2009 Nederlands taallessen heeft gevolgd;
- Verzoekster talrijke sociale banden heeft opgebouwd in het Rijk;
- Verzoekster een gezin vormt met haar zoon en dat haar zuster in België verblijft met een voorlopige verblijfskaart;
- De zoon van verzoekster secundair onderwijs volgt;
- Verzoekster goed Nederlands spreekt;
- Verzoekster een arbeidsbegeleiding volgt bij het Sociaal Centrum Wilrijk;

Dit blijkt trouwens geen loze belofte, aangezien verzoekster weldegelijk een vaste tewerkstelling heeft. Ook haarzoon heeft trouwens een vaste tewerkstelling.

Deze elementen (tewerkstelling, opleiding, gezinsleven zoon, contacten verblijfsgerechtigde zus en haarzoon, ...) zijn beschermingswaardig en vallen onder het begrip privé -en familielevens zoals beschermd in artikel 8 EVRM.

Verwerende partij is op de hoogte van deze elementen, aangezien zij zelf verwijst naar de ingediende verblijfsaanvraag, en zelfs antwoordt op de redenen aangehaald in de aanvraag omtrent de verkeerde identiteitsgegevens.

Toch wordt aanvankelijk de verblijfskaart verder verlengd, ondermeer bij beslissing van 2 juli 2010, zonder enig voorbehoud (stuk 3). Bij verlenging van 25 maart 2011 wordt voor het eerst voorbehoud geformuleerd, met name "in afwachting van het lopende fraudeonderzoek" (stuk 4).

Dan nog ontvangt verzoekster talrijke verlengingen van verwerende partij, waarbij zij verder haar legaal verblijf organiseert, een vaste tewerkstelling bekomt, sociale contacten uitbouwt,... ed.

Hoewel nog steeds "geen beslissing werd genomen omtrent de lopende verblijfsaanvraag (reeds lopende sinds 14 december 2009), wordt toch huidig bevel uitgevaardigd zonder de beslissing af te wachten.

Meer nog. In het bestreden bevel wordt evenmin een afweging gemaakt tussen de noodzaak om het bestreden bevel uit te vaardigen en de impact hiervan op het privé-en familielevens van verzoekster.

Volgens Uw Raad dient DVZ nochtans de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen bij afgifte van een bevel het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 13 §3 Vw. en moet zij in dit geval steeds een belangenafweging maken. De DVZ moet "omzichtig te werk gaan in het licht van artikel 8 EVRM" (RvV 20234).

De Raad van State aanvaardt dat het de bescherming van het gezins -en privélevens valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM (zie ondermeer RvS 18 februari 1998, nr. 71.921; RvS 26 juni 1987, nr. 28.239; EHRM 9 april 1996, Adegbie t./ Oostenrijk; EHRM 26 maart 1992, Beljoudi t./ Frankrijk).

Weliswaar laat artikel 8.2 EVRM toe om uitzonderingen te maken op de bescherming van het privé-leven wanneer dit nodig is voor de maatschappelijke orde, doch er wordt wel steeds verwacht dat de overheid daarbij een afweging maakt tussen de belangen van het individu (behoud gezin met dochter en schoonzoon, behoud van werk en sociaal contact,...) en de verblijfsweigerings.

In casu is er geen dergelijke afweging gemaakt, zodat niet kan nagegaan worden of het proportionaliteitsbeginsel werd geëerbiedigd (artikel 8 EVRM en de motiveringsplicht).

Verwerende partij was nochtans op de hoogte van deze gegevens, o.a. naar aanleiding van de aanvraag verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis Vw. waar zij duidelijk kennis van heeft.

Welnu, elke beslissing waarbij geraakt wordt aan het gezinsleven, moet rekening houden met het recht op eerbiediging van het privé -en gezinsleven (RvS nr. 79.839, 21 april 1999, T.Vreemd. 1998, 336; RvS nr. 70.427, 18 december 1997, RRD 1998, 122; RvS nr. 61.972, 25 september 1996, 1.Vreemd. 1997, 31).

Doordat nergens in de beslissing uit blijkt dat er weldegelijk rekening wordt gehouden met de familiale en professionele elementen, miskent de bestreden akte haar motiveringsplicht (vlg. RvS nr. 86.189, 23

maart 2000, APM 2000, 71).

Het een en ander is trouwens wettelijk verankerd in artikel 74/13 Vw. dat stelt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Dit geldt zeker omdat verwerende partij talrijke keren het verblijfrecht heeft verlengd (stuk 3-4) en hierdoor verzoekster toegelaten zich verder te integreren en organiseren in het Rijk.

Het aangevoerde middel wordt miskend."

3.4.2.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Prima facie kan aldus geen schending van deze bepalingen worden weerhouden.

3.4.2.3. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissing en aangeeft dat ten onrechte niet met alle voorliggende elementen rekening werd gehouden, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van artikel 13, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 13, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

[...]

3° indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf."

Verweerder merkt in de bestreden beslissing op dat verzoekster, vergezeld van haar op dat ogenblik minderjarige zoon, op 7 augustus 2000 asiel vroeg in België onder vermelding van een valse naam, geboorteplaats en nationaliteit. Zo gaf zij aan geboren te zijn te Azerbeidzjan en van Azerische nationaliteit te zijn. Actueel geeft zij evenwel aan te zijn geboren in Kazachstan en van Russische nationaliteit te zijn. In de bestreden beslissing wordt vervolgens ingegaan op het door verzoekster naar voor gebrachte asielrelaas, dat onder meer was gesteund op haar Armeense origine. De asielaanvraag werd op 13 mei 2004 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verweerder wijst er vervolgens op dat inzake de door verzoekster ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van voormalig artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet op 18 oktober 2006 de beslissing werd genomen dat verzoekster en haar intussen meerderjarige zoon mogen worden gemachtigd tot een tijdelijk verblijf in het Rijk en dit gelet op de lange asielprocedure. De inschrijving in het vreemdelingenregister werd evenwel afhankelijk gemaakt van de voorlegging van een paspoort. Begin 2009 werd de inschrijving uitzonderlijk alsnog toegestaan op basis van een attest van verlies van paspoort voorgelegd bij de asielaanvraag. Er wordt aangegeven dat verzoekster vervolgens op 14 december 2009 een aanvraag indiende tot het bekomen van een onbeperkte verblijfsmachtiging, waarbij zij haar ware identiteitsgegevens kenbaar maakte. Verweerder stelt vast dat het door verzoekster naar voren

gebrachte asielrelaas volledig in het water valt gelet op de door haar aangebrachte stukken ter staving van haar werkelijke identiteit waardoor de asielaanvraag als frauduleus is te beschouwen. Hij motiveert dat verzoekster door haar valse verklaringen de asielinstanties op het verkeerde been heeft gezet bij de boordeling van de vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en aldus de vrees niet in functie van Rusland werd onderzocht en dat de hiervoor gegeven rechtvaardiging niet wordt aanvaard. Hij oordeelt dat verzoekster zelf de hand heeft gehad in de lange duur van haar asielprocedure en dat aldus het frauduleus handelen van verzoekster in het kader van de asielprocedure doorslaggevend was voor het bekomen van de verblijfsmachtiging, die werd bekomen op grond van de lange duur van de asielprocedure.

Verzoekster betwist het gestelde niet dat zij bij haar asielaanvraag haar werkelijke identiteitsgegevens heeft achtergehouden en een fictief asielrelaas naar voor heeft gebracht, en dat aldus de betreffende asielaanvraag frauduleus was. Zij herhaalt wel het gestelde in haar aanvraag tot een onbeperkte verblijfsmachtiging dat zij "*ernstige redenen*" had om een foute identiteit in ruime zin aan te nemen, doch maakt aldus niet aannemelijk dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld door deze ingeroepen redenen niet worden weerhouden.

Verzoekster betwist wel dat deze fraude, zoals vereist door artikel 13, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, van doorslaggevend belang is geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

Zij stelt hiertoe allereerst in twijfel dat het achterhouden van haar ware identiteitsgegevens de oorzaak is van de langdurige asielprocedure. De Raad merkt evenwel op dat de handelswijze van verzoekster op zich reeds het bewijs lijkt in te houden dat een oneigenlijk gebruik werd gemaakt van de asielprocedure, daar waar verzoekster blijkbaar vanaf het begin er zelf vanuit ging dat zij op basis van haar persoonlijke gegevens en achtergrond niet in aanmerking zou komen voor een beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat in huidig voorliggende zaak het niet kennelijk onredelijk voorkomt waar verweerder motiveert dat verzoekster door bewust haar werkelijke identiteit en nationaliteit achter te houden en een fictief asielrelaas naar voor te brengen zelf de hand heeft gehad in de lange duur van de asielprocedure.

Verzoekster betoogt verder dat nergens uit blijkt dat de verblijfsmachtiging effectief zou zijn toegekend enkel omwille van de lange asielprocedure. De Raad stelt evenwel vast dat het administratief dossier een stuk bevat waaruit uitdrukkelijk blijkt dat de reden dat op 18 oktober 2006 in beginsel werd beslist tot een tijdelijke machtiging tot verblijf de lange duur van de asielprocedure van verzoekster betrof. Dit document geeft een overzicht van de asielprocedure en de door verzoekster in de aanvraag tot verblijfsmachtiging ingeroepen elementen, met name integratie, het gegeven dat zij niet SIS-geseind is, het schoolgaan van de zoon en de duur van de asielprocedure. Enkel dit laatste wordt in het vet aangeduid, waarna dit uitdrukkelijk als de reden van de tijdelijke verblijfsmachtiging wordt aangeduid. Voormeld betoog van verzoekster kan dan ook niet worden aangenomen.

Uit de stukken van het dossier blijkt in dit verband verder ook dat een effectieve inschrijving in het vreemdelingenregister afhankelijk werd gemaakt van de voorlegging van een bewijs van identiteit/paspoort. Uit het dossier blijkt dat verzoekster vervolgens stappen ondernam bij de ambassade van Azerbeidzjan, met ondersteuning van de Dienst Vreemdelingenzaken, doch stootte op een gebrek aan medewerking. Op datum van 26 januari 2009 bevindt zich vervolgens een nota in het administratief dossier waarbij wordt gewezen op de quasi onmogelijkheid voor Azeri's van Armeense afkomst om een identiteitsdocument te verkrijgen via de ambassade van Azerbeidzjan. Er wordt wel vastgesteld dat verzoekster in het kader van haar asielaanvraag een bewijs van verlies van paspoort voorlegde en een geboorteakte van haar overleden zoon, waarna wordt besloten om over te gaan tot een tijdelijke inschrijving in het vreemdelingenregister met als voorwaarde voor een verlenging het voorleggen voor een paspoort. Binnen het jaar nadat verzoekster wordt ingeschreven in het vreemdelingenregister en de A-kaart verkrijgt, legt zij vervolgens onder meer haar USSR-paspoort met vermelding van nationaliteit Rusland en haar geboorteakte neer.

Uit het voorgaande kan niet anders dan worden vastgesteld dat de voorlegging van identiteitsdocumenten, en bijgevolg het aantonen van de werkelijke identiteit en nationaliteit van de betrokkenen, tevens vanaf het begin voor het bestuur essentieel – en dus mede doorslaggevend – was voor de effectieve afgifte van de verblijfsmachtiging. Er werd zo enkel overgegaan tot een inschrijving in het vreemdelingenregister gelet op de quasi onmogelijkheid om als Azeri van Armeense afkomst via de Azerbeidzjaanse ambassade een paspoort te bekomen en het reeds aangebrachte attest van verlies van paspoort en geboorteakte. Ook op dit punt kon verweerder aldus in redelijkheid vaststellen dat verzoekster ook wat het voorleggen van een identiteitsdocument of paspoort betreft opdat de

verblijfsmachtiging kon worden afgegeven steeds haar ware identiteit in ruime zin heeft achtergehouden evenals de identiteitsbewijzen waarover zij op dat ogenblik beschikte. Gelet op de gegevens voorhanden in het administratief dossier kan de Raad niet vaststellen dat verweerder kennelijk onredelijk handelde waar hij oordeelde dat verzoekster ook bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf de Belgische overheid op beslissende wijze heeft misleid.

In zoverre verzoekster verder nog duidt dat zij in haar aanvraag tot verblijfsmachtiging tevens haar integratie, haar relatie met een Belgische man en de school/integratie van haar op dat ogenblik nog minderjarige zoon had ingeroepen en onder meer stelt dat niet blijkt dat deze elementen het rechtstreekse gevolg zouden zijn van de fraude of een minder lange asielprocedure een ongunstige invloed hierop zou hebben gehad, benadrukt de Raad dat uit het dossier op duidelijke wijze blijkt dat de lange duur van de asielprocedure in beginsel heeft geleid tot de machtiging tot verblijf. Er blijkt dan ook niet dat dit betoog dienstig is.

Verzoekster wijst verder op de door haar aangevoerde duurzame lokale verankering in haar aanvraag tot een onbeperkte verblijfsmachtiging van 14 december 2009 en stelt dat de door haar aangebrachte elementen vallen onder artikel 8 van het EVRM. Zij betoogt dat zonder een beslissing te nemen inzake voormelde aanvraag niettemin huidig aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen en dit zonder een afweging te maken van de noodzaak tot het uitvaardigen van de bestreden beslissing en de impact hiervan op het privé- en gezinsleven van verzoekster en dit in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dient evenwel te worden aangenomen dat verweerder rekening heeft gehouden met de door verzoekster ingediende aanvraag voor een onbeperkte verblijfsmachtiging van 14 december 2009. Verweerder heeft tevens op duidelijke wijze rekening gehouden met de door verzoekster ingeroepen integratie in het Rijk – elementen die hij als dusdanig niet betwist – doch geoordeeld dat deze een rechtstreeks gevolg zijn van de gepleegde fraude en deze dus niet verder worden weerhouden wat verzoekster betreft. Uit de motieven blijkt aldus – minstens impliciet – dat wel degelijk een belangenafweging werd doorgevoerd tussen enerzijds de weerhouden fraude en anderzijds de niet-betwiste opgebouwde integratie. Er werd evenwel geoordeeld dat de gepleegde fraude – waarbij de integratie van verzoekster werd opgebouwd tijdens enerzijds een precair verblijf tijdens de asielprocedure waarvan de duur mede in stand werd gehouden door het frauduleus handelen van verzoekster zelf en anderzijds een verblijf hangende afgifte van de A-kaart waarbij verzoekster haar ware identiteit achterhield en een verblijfsmachtiging waarvan wordt vastgesteld dat deze enkel door frauduleus handelen werd bekomen – zwaarder doorweegt dan de opgebouwde banden met België of het in België opgebouwde privéleven. Er kan op het eerste zicht niet worden vastgesteld dat de doorgevoerde belangenafweging kennelijk onredelijk of disproportioneel zou zijn. Het gegeven dat een integratie ook maar tot stand kan komen door inspanningen en een goede wil van de kant van de vreemdeling doet aan het voorgaande geen afbreuk. Daarenboven moet worden gesteld dat verzoekster hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat situaties die, zoals dit in voorliggende zaak het geval is, het gevolg zijn van een frauduleus optreden of die slechts konden ontstaan door een bestuur te misleiden onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Gelet op hetgeen voorafgaat, blijkt verder niet dat enige verdere motivering inzake de integratie in België zich opdrong.

Er kan hierbij ook niet worden vastgesteld dat ten onrechte niet specifiek rekening werd gehouden met het gegeven dat verzoeksters zus in België zou verblijven. In ieder geval dringt hier immers de vaststelling zich op dat geen gezinsleven blijkt beschermd door artikel 8 van het EVRM. Zo wijst de Raad erop dat in het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) het EHRM stelt dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. *In casu* blijkt geenszins enige bijzondere afhankelijkheidsband tussen verzoekster en haar zus.

Daarnaast dringt de vaststelling zich op dat verzoeksters zoon tevens bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten waardoor niet blijkt dat de bestreden beslissing een scheiding van verzoekster

en haar zoon tot gevolg heeft. Aldus blijkt ook niet dat op dit punt enige motivering was vereist.

Gelet op voorgaande bespreking van het middel kan prima facie geen schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 13 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld.

3.4.2.4. Verzoekster beroept zich verder op het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoekster is, net als haar zoon, meerderjarig en er blijkt niet dat er sprake is van gezondheidsproblemen. Hierboven werd verder reeds vastgesteld dat niet kan worden vastgesteld dat ten onrechte met enig gezins- of familieleven geen rekening werd gehouden.

Prima facie kan bijgevolg evenmin een schending van deze wetsbepaling worden weerhouden.

3.4.2.5. Verzoekster voert verder nog een schending aan van het vertrouwens- en het rechtzekerheidsbeginsel. Enige concrete toelichting wordt in dit verband evenwel niet verstrekt. Prima facie kan niet worden vastgesteld dat verweerder door op een consciëntieuze wijze de wet toe te passen en gebruik te maken van de mogelijkheden om misbruiken van de verblijfsreglementering te bestrijden enig inbreuk op voormelde beginselen van bestuur heeft begaan. Zij maakt namelijk niet aannemelijk dat verweerder is afgeweken van een vaste gedragslijn, of van toezeggingen of beloften die haar zouden zijn gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792).

3.4.2.6. Er wordt evenmin enige toelichting verstrekt bij de wijze waarop artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou zijn miskend. Prima facie kan deze ingeroepen schending aldus evenmin worden weerhouden.

3.4.2.7. Het enig middel is niet ernstig.

3.5. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid is ontvankelijk.

Artikel 2

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de vordering tot schorsing worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

mevr. A. MAES,

De griffier,

A. MAES

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

I. CORNELIS